

З поглядом любові

Символічно, що День працівників водного господарства співпав із днем, коли виповнюється 30 років, як начальник відділу водних ресурсів Сарненського управління водного господарства Валентина БРУСНЯК поповнила колектив. Здається, вчора... А нині позаду три десятиріччя, як одна мить, самовідданої праці простої селянської дівчини, безмежно закоханої в чарівне Полісся.

З поглядом любові. Саме так іде трудовим шляхом Валентина. Це засвідчують і її численні цікаві злочоденні публікації в регіональному часописі «Сарненські новини», з якими приходять із 2005 року. Перша «І вода чекає захисту» так схвилювала, що зацікавлено роздивлялася дописувачку. Розмова з нею переконала: переді мною справжня патріотка рідного краю. Небайдужа до екологічних проблем сьогодення, Валентина намагається внести і свою частку праці, а можливо, точніше, душу в збереження найдорогоціннішого скарбу природи. Так зворушливо, щиросердечно вболіває за предковичний край, так дбайливо підшуковує слова, фрази, аби зацікавити читача, заінтригувати досі невідомими сентенціями стосовно принад і багатств матінки-землі. Повірте, і сама з великою цікавістю читаю Валентинині матеріали, переймаюся тривогами, якими живемо в перехідний період, коли відбуваються різні катаклізми, від яких потерпають люди й навколишнє середовище, й потрібно бути готовим до всього. Зберегти ж природні ресурси прагне всім серцем хліборобська дочка: тато довгий час працював трактористом, водієм у колективі науково-дослідної станції, мама — робітницею в тодішньому радгоспі ім. Держинського, й досягають мети екологічні уроки, які залюбки проводять у загальноосвітніх школах району, що проходять на одному подиху. Не читає з конспекта, а просто й дохідливо веде відверту болочу розмову про довкілля, великі проблеми малих річок, яких на Сарненщині, на жаль, стає менше й менше. Як тут не згадати

одну з людських мудростей, що «крапля води — крупинка золота». Певно, тому своєрідний викладач — начальник відділу управління Валентина Брусняк - на зубок знає всі малі річки

Гегіону, - яких на території району 26. любовно називає їх Любонька, Михайлівка, Голубиця, Чопелька, Зульня, Руденка, Язвинка... Вони давно «працюють» лише весною й восени, коли

тануть сніги, рясні дощі наповнюють їх русла, влітку висихають... Дехто помилково вважає ці річечки магістральними каналами, проведеними під час осушення заболочених земель Вітчизни, вони міліють, птахи залишають береги, а в очеретинках...

Не будемо заглиблюватися. Валентина знає смак річкової води - мутна, ледь-ледь вловимий первозданий трунок вологи пересилує болотний присмак. Людині така вода, додає з

гіркотою Валя, завдає тільки шкоди. А чи є можливість врятувати малі річки від висихання й подальшого зникнення з географічної карти району? Переконана - є.

- Насамперед, - наголошує начальник відділу Валентина Брусняк, - опікуватися цим повинні територіальні громади й органи місцевого самоврядування, створювати прибережні захисні смуги, щоб забезпечити на прилеглих територіях відповідний режим господарської діяльності, не розорювати прибережні території, як це роблять у деяких СГПП, а засадити верболозом, щоб укріпити.

Зазначає, що, як не прикро, а керівники швидше за звичкою, ніж за бажанням, нарікають на брак коштів у бюджеті. Потрібна програма з порятунку малих річок! першим кроком, підказує Валентина, повинно стати визначення в натурі й винесення прибережних захисних смуг. Слухала Валентину й мимоволі захоплювалась. Ні, напевно, дивувалась її надміру активною життєвою позицією висококваліфікованого спеціаліста водного господарства. Позицією людини, яка і на своєму місці, і справжній борець за красу та багатства землі. Ритм її життя напружений до краю та наповнений, як кажуть, по вінця. Як

голова профспілкового комітету, завжди у вирі буднів і свят колективу, з яким зріднилася й не шкодує, більше того, щаслива, що при йшла до душі колегам, керівництву, задля успіху загальної справи віддає себе всю до краплини. Адже любов до праці прищепили батьки, яким вдячна все життя. Після закінчення Ремчицької десятирічки працювала лаборантом науково-дослідної станції, де трудився батько. За направленням закладу вступила в Рівненський інститут інженерів водного господарства. І там помітили її наполегливість, бажання набути якомога більше знань, працелюбність і відповідальність, водночас пристрасне відстоювання поглядів та ідей. Серед студентської молоді вона — староста групи, комсорг. Горіла в навчанні. А ще тоді знайшла особисте щастя, побравшись із Анатолієм Брусняком. Згодом народилася донечка Альона. Вже має свою родину й порадувала батьків внучкою та внучком...

Як одній із кращих випускниць, Валентині Брусняк дали вибір з-поміж 300 випускників: запропонували посаду начальника проектної групи Ємельченського управління водного господарства Житомирської області. Відпрацювала два роки й потягнуло додому, на Полісся. Саме в Сарненське управління в 1982-ому потрібен був гідротехнік. Охоче погодилася, це було 30 років тому. Згодом Валентина — провідний інженер із питань охорони відтворення водних ресурсів, з 1986-го додалися обов'язки голови профкому. Треба бачити, як трепетно спілкується з ветеранами праці Ніною Зеленцовою, Марією Щербиною напередодні державних ювілеїв. З 2003-го — начальник відділу водних ресурсів.

- Саме в цей період якнайповніше розкрилися професійні й організаторські здібності колеги. Роста неocenний її вклад у пропаганду екологічних знань. Разом із освітянами, громадськістю проводить заходи, спрямовані на відродження джерел, струмків, річок. Плюс контроль за раціональним використанням, охороною та відтворенням водних ресурсів, участь у попередженні шкідливих вод, що вийшли з берегів, організація водно-екологічних заходів із утримання в належному технічному стані відповідних об'єктів, їх благоустрій, поліпшення стану, зрештою, все й не перелічити, що входить в обов'язки й з чим «на відмінно» справляється Брусняк, - з гордістю зазначає начальник управління Василь Пінчук, який торік відзначив своє шести десятиліття й понад 35-річчя трудової діяльності. — Саме завдяки її турботливо раціональному підходу до дорученої справи, такту, простоті спілкування з підлеглими очолюваний Валентиною відділ забезпечує успішне вирішення завдань, поставлених перед колективом управління.

Валентина часто повторює, що любов до природи починається з осмислення її місця в житті людини. Цю любов і повагу до рідного краю вона несе з перших кроків, з материнських і батьківських повчань: жити в такому чудовому поліському куточку й не любити його неможливо. Певно, тому з такою віданністю веде екологічні уроки в школах, організовує конкурси, акції «Кришталеві джерела», «До чистих джерел», «Чистий берег», «Посади дерево», «Всесвітній день води», «Мій рідний край, моя земля» й ін. Багато запозичила з семінару-практикуму «Формування екологічної культури учнів засобами шкільної та позашкільної освіти», що проходив у Рівненському природному заповіднику. Сил додало друге місце у Всеукраїнському конкурсі «До чистих джерел», організованому Міністерством екології та природних ресурсів України й Державною екологічною академією після дипломної освіти. Диплом і подарунок Валентині Брусняк вручили на міжнародному екологічному форумі «Довкілля для України», що відбувся в міжнародному виставковому центрі м. Київ.

- Безумовно, це радує та зобов'язує, - зізнається висококваліфікований фахівець, оптиміст й ентузіаст.

Ще її портрет доповнює невтомний пошук історії колективу й участь у долі тих, хто на заслуженому відпочинку. Підготовлений і написаний Валентиною своєрідний літопис колективу, якому виповнилося 40 років, зацікавив не тільки колег, а й усіх меліораторів. Де тільки бувала, з ким тільки говорила зі старожилів, ветеранів праці,

щоби доповнити славні сторінки першопрохідців. Залучала колег - і вийшов він мальовничий, багатий історичними матеріалами, аналітичними дослідженнями, переконливими схемами, фотознімками великої трудової родини, яка кожним прожитим днем доводить, що меліорація в європейському значенні - синонім прогресу. У цьому літописі Валентина Брусняк червоною ниткою проводить думку, що Полісся здавна славиться джерельною водою річок і озер. На берегах яких приємно відпочивати, готувати смачну юшку. Але можливості матері-природи не невичерпні — люди часто це забувають, іноді просто не замислюються над тим, що вона, природа, не тільки вічна, а й беззахисна й ранима. Нині спостерігаємо, що річки й природні водойми надзвичайно чутливі до нерозумної господарської діяльності. Настав час керуватися правилами екологічного гуманізму, коли людина - лише частина природи, з законами й силами якої повинна рахуватися. Не володарювати над нею, а співіснувати... І в це вносить лепту воістину висококваліфікований фахівець, досвідчений ювіляр, начальник водних ресурсів Валентина Брусняк, яка поглядом любові обіймає любе серцю поліське довкілля.

Раїса Бричкова